

Я тебе обожнюю, боже, я тебе обожнюю...

Сергій Жадан

Я тебе обожнюю, боже, я тебе обожнюю.
Це твоє вміння радісно говорити про найгірше.
Ця твоя здатність примушувати сильних людей
згадувати про власну слабкість,
мистецтво робити всіх беззахисними
перед відвертістю.
Я обожнюю твою втому,
яка спонукає нас втішати одне одного,
обожаю твою легку іронію вчителя,
який знає, що більшість учнів, покинувши
клас, ніколи в житті не скористається
жодною з математичних формул.
Обожнюю твою відсутність, яка давно
нікого не бентежить.
Я обожнюю цю розлитість світла в ранковому повітрі,
ці наші спроби трактувати мову дерев,
цю нашу закоханість у відродження листя,
цю нашу вперту науку викидання каміння
з річкового русла,
поглиблення річища,
кріплення берегів.
Приручення світу, пригортання до грудей
згустків темряви, в сподіванні на те,
що вони освітяться зсередини вогнем,
про який ти весь час говориш.
Я обожнюю, боже, твої інституції,
твою церкву, яка тримається на нашому небажанні
визнати, що тебе не існує.
Обожнюю твоїх святителів, які
проходять хвилями європейських річок,
наче циркові артисти битим склом,
святителів, які, навчаючи покори,
насправді навчили нас поезії.
Страх, мов сюжет, записаний в книгу.
Прощення, яке можна ословити

завдяки євангелістам.

Я обожнюю тебе за твою непереконливість.

Горить сонце над приреченим містом.

Горить сонце, стоять пророки.

Оплакують місто, яке бореться і не здається.

Оплакують місто, наповнене мужністю.

Плачуть і не розуміють,

звідки стільки любові в тих,

кого ніколи не любили.